

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק י"א

קונטרס 761

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

זה השער לה' צדיקים יבואו בו
ספר

זנותא דרשב"י

מתוך דרשה לסליחות

לחזק למוֹד הזהר הקדוש בשבת קודש
שנאמר ע"י ב"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בביהמ"ד "עטרת ישעיה האלמין" - בית שמש
א' סליחות תשס"ט לפ"ק

- ונוספו בו ארבעה מכתבים מב"ק מן אדמו"ר שליט"א
- א. אל כבוד אדמו"רים, ראשי הישיבות, מרביצי התורה, ורבנים, מגידי השעורים בדרך היומי ובשלקון ערוף יומי, ודי בכל אתר ואתר, וכל העוסקים במלאכת הקדש שליט"א.
 - ב. לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש בהפצת הזהר בכל העולם כולו - על ידי מפעל הזהר העולמי
 - ג. לנדיבי עם מחזיקי מוסדות התורה די בכל אתר ואתר!
 - ד. אל כבוד אברכי הפוללים החשובים ובחורי הישיבות הקדושות שיחיו, אשר עליכם עומד העולם ואהם בבחינת "השומרים" האמתיים. (ירושלמי הניגה 1)

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
אלול תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

לאוקמה שכינתא מעפרא ולגאולת עם ישראל בחדס וברחמים

לרפואה שלימה:

יעקב בן סאסי'ה צופיה | דניאל בן סאסי'ה צופיה
זמירה בת סאסי'ה צופיה

*

לזיווג:

אסתר בת סאסי'ה צופיה | סאסי יצחק בן סאסי'ה צופיה
מרים בת אסתר | שלמה בן זמירה ולאחיו ולאחיותיו
סאסי'ה צופיה בת הזמרלדה
להגדיל תורה ולהאדירה לשם שמים
פרנסה טובה והצלחה בכל העניינים

*

לאה בת סאסי'ה צופיה
לישוב הדעת ופרנסה טובה
ובריאות לכל בניה

*

לרפואה שלימה:

יהודה בן הזמרלדה | מרדכי בן הזמרלדה
מזל טוב בת הזמרלדה
ולחזרה בתשובה הם וכל בנותיהם

צדקתם עומדת לעד

ספר קדוש זה נדפס לעילוי נשמת אבי מורי
ר' סאסי בן זולה גויטע ז"ל
ולע"נ אמי מורת הזמרלדה בת סאסי'ה ע"ה
ולע"נ אליעזר בן הזמרלדה ז"ל
ולע"נ סאסי אסף בן כרמלה ז"ל

תהא נשמתם צרורות בצרור החיים

ומהאי יתן הנה יורדות נשמות
הערב רב, שהם ערבוניה של
טוב ורע, וכמה נימים תלויות
מהעץ הזה, שהם צבא השמים,
שממנים על הכוכבים והמזלות,
וכלם מערבים טוב ורע, והיו
הענפים תלויים מהצד הזה
ומהצד הזה, אלו ממיתים ואלו
מחיים, אלו שדים מצד השמאל,
ואלו מלאכים מצד הימין, והיו
יודעים כל הגונים של ענפי
האילן שהם מזלות וכוכבים,
והיו לוקטים עשבים כמו של
הגונים הללו, והיו עושים דמיות
כפי אותו המזל שהיו רוצים
להוריד אותו, כמו טלה או שור
או בתולה או תאומים, שהוא
צורת אדם די פראופים, שהיא
דמות של נקבה, או סרטן או
אריה או מאזנים או עקרב או
קשת או גדי או דלי או דגים,
והיו מקטרים להם בעשבים
הללו בכל צורה, לכל אחד כפי
הצורה שלו למעלה, וכך היו
דמיות של צורת חמה ולבנה
ושבעה כוכבי לכת, והיו
מקטרים לכל צורה שהיו רוצים
להוריד לעולם, ומשום זה נאמר
עליהם כה אמר יהו"ה למקטרים
ולמזבחים לפככים ולמזלות
ולשמש או לירח או לכל צבא
השמים אשר לא צויתי.

אמר לו: מה זה למזבחים? אמר
לו: לכל דמות היו עושים,
שנוטלים בהמות או עופות כפי
אותו המזל והיו זובחים עליהם,
וזהו למזבחים, והיו מורידים
אותם ומדברים עמהם, והיו
עושים רצונם, והיו משתחווים
להם ומאמינים בהם. אמר לו:
במה היו מורידים אותם? אמר
לו: בני, היו יודעים את כל
השמות של השם המפרש והיו
של הדמיות הללו והיו מדברים,

ומהאי אילנא נחתין נשמתין דערב רב דאינון
דערבוניא דטוב ורע, וכמה נימין
תליין מהאי אילנא דאינון צבא השמים, די
ממנן על ככביא ומזלי, וכלהו מעורבין טוב
ורע, והו ענפין תליין מהאי סטרא ומהאי
סטרא, אלין ממיתין ואלין מחיין, אלין שדים
מסטרא דשמאלא, ואלין מלאכים מסטרא
דימינא, והו ידעין כל גוונין דענפין דאילנא
דאינון מזלות וככבים, והו לקטין עשבין
כגוונא דאלין גוונין, והו עבדין דיוקנין כפום
ההוא מזל דהו בעאן לנחתא ליה, כגון טלה
או שור או בתולה או תאומים דאיהו צורת
אדם די פראופין, דאיהו דיוקנא דנוקבא, או
סרטן או אריה או מאזנים או עקרב או קשת
או גדי או דלי או דגים, והו מקטרין לון
באלין עשבין בכל גוון, לכל חד כפום גוון
דיליה לעילא, והכי הו עבדין דיוקנין דצורת
חמה ולבנה ושבעה ככבי לכת, והו מקטרין
לכל צורה דהו בעאן לנחתא לעלמא, ובגין
דא אתמר עליהו כה אמר יהו"ה למקטרים
ולמזבחים לפככים ולמזלות ולשמש או לירח
או לכל צבא השמים אשר לא צויתי.

אמר ליה מאי למזבחים, אמר ליה לכל
דיוקנא הו עבדין, דנטלין בעירן או
עופין כפום ההוא מזל, והו דבחיין עליהו,
ודא איהו למזבחים, והו נחתין לון וממללין
עמהו והו עבדי רעותהו, והו סגדין לון
והמנין בהו, אמר ליה במאי הו נחתין לון,
אמר ליה פרי הו ידעין כל שמהן דשמא
מפרש, והו משביעין לון, ולבתר עאלין שמא
מפרש (דף צ"ב) בפומיהו דאלין דיוקנין והו
ממללן, ודא איהו רזא דקרא (ירמיה נא מד)

משביעים אותם, ואחר כך מכניסים את השם המפרש בפיהם

וזהו סוד הכתוב והוצאתי את בלעז מפיו. נפל השם המפרש, ומיד נפלה הצלם על פניו. אמר לו רבי אלעזר: וכי איך היה שם הקדוש ברוך הוא מדבר בהם? אמר לו: בני, על זה נאמר לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה וכו', אמר לו: וכי יכול אדם ללמד את שם הקדוש ברוך הוא לחנם? אמר לו בן.

ובגון זה מי שמוציא מרשות היחיד ומכניס ברשות הרבים, או שמוציא זרע ממנו מאות ברית קדש ומכניס לרשות נכריה, כאלו זה נטע האילן של טוב ורע, ומשום זה בן שנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, נאמר לא תעשה לך פסל, ועל בת ששעשטה בגון זה נקראת מסכה, ועליהם נאמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגומר, ושם בסתר. מה זה בסתר? בסתרו של עולם, ומשום זה אמר הקדוש ברוך הוא לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב, וכך פרשוהו החכמים, לא תעשון אתי כדמות שמישי שמשמישים אותי (לפני) במרום לצייר בסתר שלי שום ציור או דמיון, שכל מי שצייר למעלה את הקדוש ברוך הוא בסתר (שהיא שכנתו הבולגה מעשר ספירות) שום ציור וצלם ודמות כמו שמשצירים בשמיים שלו, נשמתו מתלבשת באותו צלם כשיוצאת מן העולם הזה, וקול יוצא אליה: את הצלם הזה תשרפו באש, ומשום זה אמר הקדוש ברוך הוא, ואל מי תדמיוני ואשורה יאמר קדוש, ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו.

ובני, ודאי כל מי שמוציא מרשות הרבים ומכניס לרשות היחיד או מרשות היחיד

והוצאתי את בלעז מפיו, נפל שמה מפרש ומיד נפלת צלמא על אנפיהו, אמר ליה רבי אלעזר וכי איך היה שמה דקודשא בריך הוא מליל בהון, אמר ליה ברי על האי אתמר (שמות כז) לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה וכו', אמר ליה וכי יכיל בר נש לאוליף שמה דקודשא בריך הוא למגנא, אמר ליה אין.

ובגוונא דא מאן דנפיק מרשות היחיד ואעיל ברשות הרבים, או דאפיק זרע מניה מאות ברית קדש ואעיל ברשות נוכראה, פאלו האי נטע אילנא דטוב ורע, ובגין האי בר דנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, אתמר (שם ד) לא תעשה לך פסל, ועל ברתא דאתעבידת בגוונא דא אתקריאת מסכה, ועליהו אתמר (דברים כז טו) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגומר, ושם בסתר, מאי בסתר בסתרו דעלמא, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא (שמות כבג) לא תעשון (אתי) אלהי כסף ואלהי זהב, והכי אוקמוהו חבריא לא תעשון אתי כדמות שמישי שמשמישין אותי (ג"א לפני) במרום, לציירא בסתר דיילי שום ציור או דמיון, דכל מאן דצייר לעיל לקודשא בריך הוא, בסתר (דאיהו שכנתיה, כליא מעשר ספירות), שום ציור וצלם ודמות כגוונא דמציירין בשמישין דייליה, נשמתיה אתלבשת בהווא צלמא, כד נפקת מהאי עלמא, קלא נפקת לגבה לצלמא תוקדון בנורא, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא (ישעיה מ כה) ואל מי תדמיוני ואשורה יאמר קדוש, ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו (שם יח).

וברי ודאי כל מאן דנפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד או מרשות היחיד

לרשות הרבים, כאלו ערב את שם הקדוש ברוך הוא בעבודה זרה ועשה עץ של טוב ורע, וזהו הסוד של ה"ה מוציא בלעז מפיו, שבו ה"ה הוא אומר צלמו של נבוכדנצר אנכי יהו"ה אלהי"ך, ובשביל זה לא תשא את שם יהו"ה אלהי"ך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לעקר את העץ הזה מן העולם ולשרף אותו בגיהנום. זהו שכתוב והיה החסן לנערת וגומר.

אמר לו רבי אלעזר: אם כן, אסור לעם להשתמש בשום מלאך ולא בשם בעולם אחר שיש ערבוביה. אמר לו: בני, לא כף, שהרי אמר הקדוש ברוך הוא לאדם, מכל עץ הגן אכול תאכל, מעץ הדעת טוב ורע לא תאכל. אמר רבי אלעזר: זה היה קדם שחטא, אחר שחטא וירד ממקומו והתערב בעץ של טוב ורע. אמר לו: ודאי כף הוא, ובזמן שישיראל הם בגלות, כאלו הם מערבים באילן של טוב ורע, ומשום זה פרושהו הקדמונים, ישיראל בגלות עובדים עבודה זרה, בטירה הם.

אבל אלו שיודעים את האילן של הקדוש ברוך הוא. שהוא עץ החיים הנטוע בגן שלו שהיא שכינתו, שנאמר בה לא יגרף רע, יכולים להוריד פח משם לשכינתו בלי ערבוביה כלל בכל מצוה ומצוה, הוא עץ פרי עשה פרי למינו, נטוע בגן בלי ערבוביה כלל, ומשום זה אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא נאמר בו למינו, אבל מערב מין בשאינו מינו, ובשבילו נאמר שדף לא תזרע פלאים וכו', שעטנו לא יעלה עליך.

ואעיל ברשות הרבים, כאלו ערב שמה דקודשא בריך הוא בעבודה זרה, ועביד אילנא דטוב ורע, ודא הוא רזא דהנה נפיק בלעז מפיו, דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי יהו"ה אלהי"ך, ובגין דא לא תשא את שם יהו"ה אלהי"ך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לאעקרא האי אילנא מעלמא ולאוקדא ליה בגיהנום, הדא הוא דכתיב (שם א לא) והיה החסן לנערת וגומר.

אמר ליה רבי אלעזר, אם כן אסור לעמא לאשתמשא בשום מלאך ולא בשמה בעלמא בתר דאית ערבוביא, אמר ליה ברי לאו הכי, דהא אמר קודשא בריך הוא לאדם (בראשית ב טז) מכל עץ הגן אכול תאכל, מעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אמר רבי אלעזר האי הוה קדם דחאב, בתר דחב ונחית מאתריה ואתערב באילנא דטוב ורע, אמר ליה ודאי הכי הוא, ובזמנא דישראל אינון בגלותא, כאלו הוו מעורבין באילנא דטוב ורע, ובגין דא אוקמוהו קדמאין, ישיראל בגלותא עובדין עבודה זרה בטירה הם.

אבר אליו דידעין אילנא דקודשא בריך הוא דאיהו עץ החיים, נטוע בגן דיליה דאיהי שכינתא דיליה, דאתמר בה (תהלים ה) לא יגורף רע, יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתיה בלא ערבוביא כלל, בכל פקודא ופקודא, איהו עץ פרי עושה פרי למינו (בראשית יא א), נטוע בגן בלא ערבוביא כלל, ובגין דא אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא אתמר ביה למינו, אבל מעורב מין דלא במיניה, ובגיניה אתמר (ויקרא יט) שדף לא תזרע פלאים וכו', שעטנו לא יעלה עליך.

זכאה איהו מאן דסליק אמונה דקודשא
 בריה הוא דאיהי שכנינתיה פלילא
 מעשר אמירן, במחשבתא חדא ברעותא חדא
 בלא ערבובייה כלל, דכל ספירה וספירה
 נטועה ביה, ואיהי גן דכלהו ספירן בה אינון
 חד, וכל חד עביד בה פרי למינו, איהי מין
 דכל חד וחד לא נפיק מניה זרעין לבר, הכי
 צריך בר נש דלא אפיק זרעא לבר מבת זוגיה,
 דאיהי מין דיליה יחודא דיליה, ובכה הוא זמנא
 דצריך בר נש ליחדא לקודשא בריה הוא
 בשכנינתיה, צריך להפשטי מניה כל מחשבין
 דאינון קליפין, דאתמר בהון (משלי יט כא) רבות
 מחשבות בלב איש, ולסלקא שכנינתיה לגביה
 במחשבתא חדא, הדא הוא דכתיב (שם) ועצת
 יהוה היא תקום, פגוונא דבר נש דמתניח
 בבת זוגיה, ואתפשט מלבושו למהוי עמה
 חד, הדא הוא דכתיב (בראשית ב כא) והיו לבשר
 אחד, הכי צריך לאפשטא מניה כל מחשבין
 אחרנין, בזמנא דמיחד לקודשא בריה הוא
 בכל יומא תרין זמנין, שמע ישראל יהוה
 אלהינו יהוה אחד. (דף צח ע"א).

תקוונא שתין ושבע

בראשית ברא אלהים דא מטטרוין, דברא
 ליה קודשא בריה הוא קדמון
 וראשית לכל צבא השמים דלתתא, ודא איהו
 אדם הקטן, דקודשא בריה הוא עבד ליה
 בדיוקנא וציורא דלעילא בלא ערבובייה,
 ועליה אתמר (בראשית א כד) תוצא הארץ נפש חיה
 למינה, ואיהו עץ פרי עושה פרי למינו (שם יא)
 פגוונא דלעילא וי מאן דעביד ערבובייה
 לעילא ולתתא, דהאי אילנא דערבובייה,
 ערבובייה מאילנא דמותא, פגין דא אתקרי
 מטה, דאתהפך לנחש לאלקאה ביה לחיבייה,

אשרי הוא שמעלה את האמונה
 של הקדוש ברוך הוא, שהיא
 שכנתו הכלולה מעשר אמירות,
 במחשבה אחת, ברוחן אחד בלי
 ערבובייה כלל, שכל ספירה
 וספירה נטועה בו, והיא הגן שכל
 הספירות בה, הן אחד, וכל אחד
 עושה בה פרי למינו, היא מין
 שכל אחד ואחד לא מוציא ממנה
 זרעים החוצה, כף צריך אדם
 שלא יוציא זרע מחוץ לבת זוגו,
 שהיא המין שלו והיחוד שלו,
 ובאותו זמן שצריך אדם ליחד
 את הקדוש ברוך הוא עם
 שכנתו, צריך להפשטי ממנו כל
 המחשבות שהן קלפות, שנאמר
 בהן רבות מחשבות בלב איש,
 ולהעלות את השכינה במחשבה
 אחת. זהו שכתוב ועצת יהוה
 היא תקום, כמו שאדם שמתניח
 עם בת זוגו ומתפשט מלבושיו
 להיות עמה אחד, זהו שכתוב
 והיו לבשר אחד, כף צריך
 להפשטי ממנו כל המחשבות
 האחרות בזמן שמיחד את
 הקדוש ברוך הוא בכל יום
 פעמים שמע ישראל יהוה
 אלהינו יהוה אחד.

תקון ששים ושבעה

בראשית ברא אלהים, זה
 מטטרוין, שברא אותו הקדוש
 ברוך הוא קדמון וראשית לכל
 צבא השמים שלמטה, וזהו אדם
 הקטן, שהקדוש ברוך הוא עשה
 אותו ברמות וציוור של מעלה בלי
 ערבובייה, ועליו נאמר תוצא
 הארץ נפש חיה למינה, והוא עץ
 פרי עשה פרי למינו, כמו
 שלמעלה. אוי למי שעושה
 ערבובייה למעלה ולמטה, שזהו
 אילן של ערבובייה, ערבובייה
 מעץ המות, בגלל זה נקרא מטה,
 שמתהפך לנחש להלקות בו את

הַרְשָׁעִים, וּמִיָּהוּ שֶׁהוֹפֵךְ אוֹתוֹ?
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁשׁוּלֵט עָלָיו,
וְהִרִי פְּרִשׁוּהָ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלֵעָזָר: אַבָּא, כִּינָן
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִנֵּה יוֹדֵעַ
שֶׁהַאֵילָן הַזֶּה הִנֵּה עֲתִיד לְגַרֵם
מִיָּתָה לְאָדָם (וּלְכָל הַבְּרִיּוֹת שֶׁעֲתִידוֹת
לְהֵיוֹת אֹחֲרָיו), לָמָּה בְּרָא אֶת הָאָדָם
שֶׁעֲתִיד לְחַטֵּא לְפָנָיו? אָמַר לוֹ:
בְּנִי, הַדְּמוּת שֶׁלְמַעֲלָה לֹא הִיָּתָה
שֶׁלָּמָּה עַד שֶׁבְּרָא אֶת הָאָדָם, שֶׁכָּף
הִנֵּה הָאָדָם שֶׁלְמַעֲלָה (כַּלְפֵי הָאָדָם
שֶׁלְמִטָּה), כְּמוֹ שֶׁהִנְשָׂמָה כְּלָפֵי
הַגּוֹף. וּכְמוֹ שֶׁאֵין מַעֲשֵׂה לְנִשְׁמָה
לְלֹא הַגּוֹף, כִּף הִנֵּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
דְּמוּת לְמִטָּה לְהוֹצִיא בּוֹ מַעֲשֵׂה,
וְהַכֵּל כְּמוֹ (בְּמַעֲשֵׂה) שֶׁלְמַעֲלָה,
אֲדָם הוּא לְחֻשְׁבוֹן קָטָן שֶׁל
חֲנוּף תִּשְׁעֵי נְקֻדוֹת, הַפְּעֻלָּה שְׁלוֹ,
הַשְׂכִּינָה כְּלוּלָה בְּכָל (מִכָּל) אוֹתוֹת
הַתּוֹרָה, וְהַכֵּל כְּמוֹ שֶׁלְמַעֲלָה.

הָאָדָם שֶׁלְמַעֲלָה לֹא הִנֵּה שְׁלֵם
כְּלֵי נְקֻבָּה, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב זָכַר וּנְקֻבָּה
בְּרָאָם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם, אָדָם
זָכַר וְאָדָם נְקֻבָּה, וַיִּכְשַׁבְרָא הָאָדָם
שֶׁלְמִטָּה שֶׁהוּא נְקֻבָּה, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ, הַשְׁתַּלֵּם הַדְּמוּת
שֶׁלְמַעֲלָה, וְזֶהוּ סוּד פִּי לֹא הִמְטִיר
יְהוָה אֱלֹהִים זָכוֹר, וְלָמָּה?
מִשׁוּם שֶׁאָדָם אֵין, וּמִשׁוּם זֶה
מִכְרַח הִנֵּה אָדָם לְבְרָא אוֹתוֹ,
לְהַשְׁלִים בּוֹ אֶת הַדְּמוּת
שֶׁלְמַעֲלָה, וְהַנְקֻבָּה בְּאָדָם הִנֵּה
הִיָּתָה אַחַת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כִּי אֶחָד
קָרָאתִיו וְגוֹמֵר, וְזֶה סוּד הַנְּשִׂמָה.
אַחַר כֵּן אָמַר לֹא טוֹב הֵיָתָה הָאָדָם
לְבִדּוֹ אַעֲשֵׂה לוֹ עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ, זֶה
הַגּוֹף, שֶׁהוּא עֶבֶד שֶׁפָּחָה כְּלוּל
מִטוֹב וְרַע, כְּדִי שִׁיָּהֶיּה לוֹ שֶׁכָּר
וְעָנָשׁ, וּבִשְׁכִּילוֹ אָמַר רָאָה נִתְתִּי
לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטוֹב
אֶת הַמָּוֶת וְאֶת הַרַע, וְאָמַר לוֹ
וּבְחִרְתָּ בְּחַיִּים, שָׂאֵם לֹא נִתְּנָה

וּמָאן אִיהוּ דְאַפִּיקָ לִיהַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דְשְׁלִיט עָלֵיהּ וְהָא אוּקְמוּהָ.

אָמַר לִיה רַבִּי אֱלֵעָזָר אַבָּא, כִּינָן דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הִנֵּה יוֹדֵעַ דְאֵילָנָא דָא הִנֵּה
עֲתִיד לְגַרְמָא מִיָּתָה לְאָדָם (וּלְכָל בְּרִיּוֹת דְעֲתִידִין לְמַתּוּי
אַבְתְּרִיהּ) אַמְאִי בְרָא לִיה לְאָדָם דְעֲתִיד לְמַחְטִי
קַמִּיהּ, אָמַר לִיה בְּרִי דִיוֹקְנָא דְלַעֲיָלָא לָא הִנֵּה
שְׁלִים עַד דְבְרָא לְאָדָם, דְהִכִּי הִנֵּה אָדָם
דְלַעֲיָלָא (כ"ו לְגַבֵּי אָדָם דְלִתְמָתָא), כְּגוֹוְנָא דְנִשְׁמָתָא
לְגַבֵּי גּוּפָא, וּכְמָה דְלָא אִית עוּבְדָא דְנִשְׁמָתָא
כְּלָא גּוּפָא, הִכִּי הוּא צָרִיךְ לְמַעֲבַד דִּיוֹקְנָא
לְתַתָּא לְאַפְקָא בֵּיה עוּבְדָא, וְכְלָא כְּגוֹוְנָא
(כְּעוּבְדָא) דְלַעֲיָלָא, אֲדָם אִיהוּ לְחֻשְׁבָּן זְעִיר
דְחַנוּף תִּשְׁעֵי נְקֻדִין, פְּעוּלָה דִּילִיהּ שְׂכִינְתָּא
כְּלִילָא בְּכָל (מִכָּל) אַתְוּוֹן דְאוּרִייתָא, וְכְלָא
כְּגוֹוְנָא דְלַעֲיָלָא.

אָדָם דְלַעֲיָלָא לֹא הִנֵּה שְׁלִים כְּלָא נּוּקְבָא,
הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם ב ה ב) זָכַר וּנְקֻבָּה
בְּרָאָם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם, אָדָם דְכַר, וְאָדָם
נוּקְבָא, וְכַד אַתְבְּרִי אָדָם דְלִתְתָּא דְאִיהוּ נּוּקְבָא,
הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם א כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, אֲשַׁתְּלִים דִּיוֹקְנָא דְלַעֲיָלָא, וְדָא
אִיהוּ רְזָא פִי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים
וְכוֹ' (שם ב ה), וְאַמְאִי בְּגִין דְאָדָם אֵין, וּבְגִין דָּא
מוּכְרַח הוּא אָדָם לְמַכְרִי לִיה, לְאַשְׁתְּלִים בֵּיה
דִּיוֹקְנָא דְלַעֲיָלָא, וְנוּקְבָא בְּהַאי אָדָם בְּהַ הִנֵּה
חַד, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה נא ב) כִּי אֶחָד
קָרָאתִיו וְגוֹמֵר, וְדָא רְזָא דְנִשְׁמָתָא.

רְבַתְרָ אָמַר (בְּרַאשִׁית ב יח) לֹא טוֹב הֵיָתָה הָאָדָם
לְבִדּוֹ אַעֲשֵׂה לוֹ עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ, דָּא גּוּפָא
דְאִיהוּ עֶבֶד שֶׁפָּחָה כְּלוּל מִטוֹב וְרַע, בְּגִין
לְמַהוּי לִיה אַגְרָא וְעוֹנֵשָׁא, וּבְגִינָה אָמַר (דְּבָרִים
ל) רָאָה נִתְתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת

בִּידוֹ, לֹא הָיָה לוֹ שְׂכָר וְעִנְשׁ וְהָיָה כְּבַהֲמָה, וְעַם כָּל זֶה הִרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל מַה שְּׂאֲרַע לוֹ, אִם הָיָה מִטָּה כְּלָפִי חֶסֶד, שֶׁהוּא כְּלָפִי זְכוּת, אוֹ אִם הָיָה מִטָּה בַּהּ כְּלָפִי חוֹבָה, שְׁאִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה בְּמִיתָתוֹ, לֹא הָיָה מִרְאָה לוֹ שְׁנֵי הַדְּרָכִים שְׁלוֹ, שֶׁהֵם מוֹת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן. וְהִרְאָה לוֹ שְׁלֵא הָיָה מְעַרְב טוֹב בְּרַע, שֶׁהַפְּרִידִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, וְסוּד הַדְּבָר - וְהַבְּדִילָה הַפְּרִכְתָּ לָכֵס, וְכַךְ עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגוֹף הָאָדָם שֶׁרְעַפְתָּ, שֶׁהַפְּרִיד בֵּין הַדְּרָגוֹת שֶׁל הָעֵץ הַטוֹב וּבֵין הַדְּרָגוֹת שֶׁל הָעֵץ הָרַע, וְצָוָה אוֹתוֹ שְׁלֵא לְעַרְב טוֹב עִם רַע, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר וּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָוָה אוֹתוֹ לְהִשְׁמַר מִמֶּנּוּ, וְאַחַר כֵּן אָמַר הָאֵשֶׁה אֲשֶׁר נִתְּתָ עִמָּדִי וְגוֹמֵר.

בִּינְיָתִים הֵנָּה זָקֵן אַחַד הַיּוֹדֵמֵן לוֹ, וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, הֲרִי רֵאִיתִי פְּסוּק שְׂאוֹמֵר בַּתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, וְהֲרִי הַתּוֹרָה הַיְתֵה קִדְּם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְרֵאִיתִי שֶׁהָעוֹלָם קִדְּם לְאָדָם, שֶׁכָּל הָעוֹלָם וְצָרְכָיו נִבְרָאוּ קִדְּם שֶׁנִּבְרָא אָדָם, אִם כֵּן, מַה הַתְּקִנָה שֵׁשִׁי כֵּאֵן? אָמַר לוֹ: זָקֵן, וְהֲרִי כְּתוּב שְׁנוֹשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים נִקְרָאוּ קִדְּם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, וְאֵין רֵאשִׁית אֱלֹא נִשְׁמָה, שְׁנֹאֲמַר בַּהּ נִרְיָה נִשְׁמַת אָדָם, הִיא הַנִּשְׁמָה שֶׁל הָאָדָם שֶׁלְמַעְלָה. אֱלֹא יֵשׁ אָדָם וְיֵשׁ אָדָם, יֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא אָדָם שֶׁל הַנִּשְׁמָה, וְיֵשׁ אָדָם שֶׁל הַגּוֹף, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ אָדָם לְהַבֵּל דְּמָה,

הַטוֹב אֶת הַמּוֹת וְאֶת הָרַע, וְאָמַר לִיה וּבַחֲרַת בַּחַיִּים, דָּאִם לֹא יִהְיֶה בִּידֵיהּ, לֹא הָיָה לִיה אֲגָרָא וְעוֹנֶשָׁא, וְהָיָה כְּבַעֲרָא, וְעַם כָּל דָּא אַחְזִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיה, כָּל מַה דְּאִירַע לִיה, אִם הָיָה מִטָּה כְּלָפִי חֶסֶד דְּהוּא כְּלָפִי זְכוּ, אוֹ אִם הָיָה מִטָּה בַּהּ כְּלָפִי חוֹבָא, דְּאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא בְּמִיתָתֵיהּ לֹא הָיָה אַחְזִי לִיה תְּרִין אוֹרְחִין דִּילֵיהּ, דְּאִינּוּן מוֹת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן.

וְאַחְזִי לִיה דְּלֹא הָיָה מְעַרְב טוֹב בְּרַע, דְּאַפְרִישׁ לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר (בראשית א ד) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, וְרָצָא דְמַלְהָ וְהַבְּדִילָה הַפְּרִכְתָּ לָכֵס (שמות כו לג), וְהָכִי עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגוֹפָא דְבַר נֶשׁ טְרַפְשָׁא, דְּאַפְרִישׁ בֵּין דְּרַגִּין דְּאִילָנָא דְטוֹב, וּבֵין דְּרַגִּין דְּאִילָנָא דְרַע, וּמִנֵּי לוֹן דְּלֹא לְעַרְבָא טוֹב עִם רַע, כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר (בראשית ב יז) וּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִנֵּי לִיה לְאַסְתְּמָרָא מְנִיָּה, וְלִבְתַּר אָמַר אִיהוּ (שם ג יב) הָאֵשֶׁה אֲשֶׁר נִתְּתָ עִמָּדִי וְגוֹמֵר.

אֲדַרְכֵּי הָא סְבָא חַד אַזְדַּמֵּן לִיה, וְאָמַר רַבִּי רַבִּי, הָא חֲזִינָא קָרָא דְאָמַר בְּאוֹרֵייתָא (במדבר יט יד) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, וְהָא אוֹרֵייתָא קִדְּם דְּאַתְבְּרִי עֲלֵמָא הוֹת, וְחֲזִינָא דְעֲלֵמָא אֲקָדִים לְאָדָם, דְּכָל עֲלֵמָא וְצָרְכוֹי אַתְבְּרִאוּ קִדְּם דְּאַתְבְּרִי אָדָם, אִי הָכִי מְאִי תַקְנִתָּא אִית הָכָא, אָמַר לִיה סְבָא וְהָא כְּתִיב דְנִשְׁמַתִּין דְּצִדִּיקֵיִיא אַתְבְּרִאוּ קִדְּם דְּאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר (בראשית א א) בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים וְלִית רֵאשִׁית אֱלֹא נִשְׁמָה, דְּאַתְמַר בִּיהּ (משלי כ כז) נִרְיָה נִשְׁמַת אָדָם,

אִיהִי נִשְׁמַתָּא דְאָדָם דְלַעֲיֵלָא, אֱלֹא אִית אָדָם וְאִית אָדָם, אִית אָדָם דְאִיהוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה